

HELSETILSYNET
I NORDLAND

KO.

Sunniva Fjellbakk
8630 STORFORSHEI

Unntatt fra offentlighet,
offentlighetsloven § 5a
jf. forvaltningsloven § 13

DERES REF. / YOUR REF.:

VÅR REF. / OUR REF.:

DATO / DATE:

03/829 (2) bhu/

21. januar 2003

HENVENDELSE VEDRØRENDE LEGEMIDLET CISORDINOL

Det vises til Deres brev av 1. januar 2003 mottatt her 11. januar 2003 vedrørende ovennevnte.

Rett instans for Deres henvendelse er Nordlandssykehøst HF, psykiatri (tidligere Nordland psykiatriske sykehus).

Med hilsen

Eli Løkken (e.f.)
ass. fylkeslege

Berit Hultgren
rådgiver

Saksbehandler: Berit Hultgren

KLAGE PÅ OVERLEGE MAVLUD VED NORDLANDSSYKEHUSET, PSYKIATRI

Sunniva Fjellbakk har kontaktet Helsetilsynet i Nordland med ønske om å fremme en klage mot overlege Mavlud.

I møte 29. januar 2003 med rådgiver Berit Hultgren fremsatte Sunniva Fjellbakk følgende klage:

1. Vedrørende tvangsmedisineringen i 2002 (mars/april)
  - a) Overlege Mavlud brukte for høye doser som resulterte i varig skade.
  - b) Mavlud satte i gang behandling da han var i ferd med å ta ferie. Dette medførte at han ikke selv kunne følge opp den påbegynte behandlingen av Sunniva Fjellbakk.
  - c) Mavlud igangsatte tvangsbehandling samme dag, som kontrollkommisjonen hadde behandlet saken, slik at pasienten og hennes advokat ikke kunne følge opp saken i retten. Det bemerkes at kontrollkommisjonen var ulovlig sammensatt og det var et ekstraordinært møte.
- 2 Overlege Mavlud presset Sunniva Fjellbakk til å skrive en erklæring om at hun godtok å få enkeltstående injeksjoner hvis overlege Mavlud mente det var påkrevet. Erklæringen ble brukt til å foreta en cicordinolinjeksjon da Sunniva Fjellbakk ønsket utskrivning. I forbindelse med denne injeksjonen tilkalte han Sunniva Fjellbakks 89 år gamle far for at han skulle få se hvor dårlig hun var.
3. Ved siste innleggelse trodde Sunniva Fjellbakk at hun var frivillig innlagt inntil overlege Mavlud møtte henne med et tvangsmedisineringsvedtak. Dette vedtaket er det ikke sendt kopi av til pårørende. Tvangsmedisineringen ble likevel gjennomført til tross for at Sunniva Fjellbakk hadde påklaget innleggelsen til kontrollkommisjonen.
4. Sunniva Fjellbakk ønsker å trekke erklæringen i punkt 2 ovenfor tilbake, idet det antatte tillitsforhold anses brutt.

Sunniva Fjellbakk har lest gjennom klagen og vedkjenner seg innholdet ved å underskrive på denne klagen.

Bodø den 29. januar 2003 Sunniva Fjellbakk

FYLKESMANNEN I NORDLAND

Vår dato
29.10.2003
Deres dato

Vår referanse
03/14848 fmu
Deres referanse

Vår arkivkode

Sunniva Fjellbakk Nordlandssykehuset avd. psykiatri avdeling Sør-4 Kløveråsveien 1 8002 BODØ	Unntatt fra offentlighet, offentlighetsloven § 5a jf. forvaltningsloven § 13
--	--

VEDRØRENDE DERES KLAGE PÅ VEDTAK – FORSKRIFT AV 24.11.00 OM UNDERSØKELSE OG BEHANDLING UTEN EGET SAMTYKKE.

Det vises til Deres henvendelse til vårt kontor den 27. oktober 2003 vedrørende vedtak om behandling uten eget samtykke jf lov om etablering og gjennomføring av psykisk helsevern av 1999.07.02 § 4-4.

Det var uklart for vårt kontor hvorvidt henvendelsen var en klage på vedtak om behandling uten eget samtykke, fattet av overlege Juwamer Mavlud. Henvendelse bevirket derfor at rådgiver hos Fylkesmannen den 28. oktober hadde samtale med Dem, møtte avdelingssykepleier Bakkejord ved avdeling Sør 4, og gikk gjennom Deres pasientjournal.

Det var forelagt Fylkesmannen 2 vedtak om behandling uten eget samtykke med legemidler i henhold til forskrift av 24.11.2000 om undersøkelse og behandling uten eget samtykke, i tillegg til Deres henvendelse til vårt kontor den 27. oktober.

Det første vedtak er datert 23. oktober 2003 kl. 11.00. De ble underrettet om vedtaket kl. 14.15 samme dag, og vedtaket var planlagt iverksatt 25. oktober 2003, kl. 14.00.

Det andre vedtak er datert 23. oktober 2003 kl. 14.20 og ble iverksatt kl. 14.40 samme dag. Av begge vedtak fremkommer det at behandlingen vil bli gjennomført med inj./tabl./mixt. Cisordinol/Stesolid og/eller tilsvarende medikament.

I møte med avdelingssykepleier Bakkejord, og ved gjennomgang av Deres pasientjournal fremkommer det at det andre vedtaket, datert 23. oktober 2003 kl. 14.20, er et vedtak om bruk av tvangsmidler, jf lov om etablering og gjennomføring av psykisk helsevern § 4-8 om bruk av tvangsmidler i institusjoner for døgnopphold. Vedtaket er forskriftsmessig nedtegnet i avdelingens protokoll for bruk av tvangsmidler. Kontrollkommisjonen er klageinstans for vedtak om bruk av tvangsmidler, jf § 4-8 i femte ledd.

På bakgrunn av samtale med Dem kan ikke Fylkesmannen se at det foreligger klage på vedtak av 23. oktober kl. 11.00.

Om De ønsker å klage på behandling ved sykehuset, kan De sende en skriftlig klage til Helsetilsynet i Nordland, jf lov om pasientrettigheter av 1999.07.02 kap. 7. Klage.

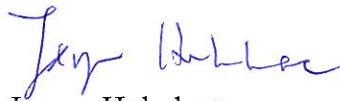
Statens hus
Postadresse: 8002 Bodø
Kontoradresse: Moloveien 10
Telefon: 75 53 15 00
Telefaks: 75 52 09 77

Helseavdelingen
Postadresse: som Statens hus
Kontoradresse: som statens hus
Telefon: 75 53 15 22
Telefaks: 75 52 49 36

Elektronisk postadresse
postmottak@fm-no.stat.no

Internettadresse:
<http://www.fylkesmannen.no/nordland>

Med hilsen,

Jørgen Holmboe
fung. fylkeslege

Fred Müller
kommunerådgiver

Kopi:

Kontrollkommisjonen, Nordlandssykehuset, avd. psykiatri

Overlege Juwamer Mavlud, Nordlandssykehuset, avd. psykiatri, Kløveråsveien 1

8002 BODØ

Avdelingssykepleier Johnny Bakkejord, Nordlandssykehuset, avd. psykiatri, Kløveråsveien 1

8002 BODØ

Statens hus

Postadresse: 8002 Bodø
Kontoradresse: Moloveien 10
Telefon: 75 53 15 00
Telefaks: 75 52 09 77

Helseavdelingen

Postadresse: som Statens hus
Kontoradresse: som statens hus
Telefon: 75 53 15 22
Telefaks: 75 52 49 36

Elektronisk postadresse

postmottak@fm-no.stat.no

Internettadresse:

<http://www.fylkesmannen.no/nordland>

RIKSADVOKATEN

Sunniva Fjellbakk
8630 Storforshei

REF.:

VÅR REF.:
R 03-1097 JKØ/lk

DATO:
26.08.03

HENVENDELSE OM PÅSTÅTTE OVERGREP VED NORDLAND PSYKIATRISKE SYKEHUS

Det vises til Deres brev 18. august 2003 med vedlegg. De skriver at De i mars 2002 ble tvangsmedisinert ved Nordland psykiatriske sykehus. Behandlingen skal ha ført til negative konsekvenser for Dem. De reiser spørsmål om De har krav på bistand fra politiet eller påtalemyndigheten for å få fremskaffet dokumentasjon av den skade De hevder å være påført som følge av medisineringsen. De spør videre om hvordan De skal forholde Dem for å få fastslått hvorvidt De har vært utsatt for straffbare overgrep i forbindelse med behandlingen. Det fremkommer at De også har tatt forholdet opp med Helsedepartementet i et brev dit 18. august 2003.

Spørsmål om medisinsk behandling, herunder tvangsbehandling ved helseinstitusjon, faller utenfor riksadvokatens arbeidsområde. En gjør imidlertid oppmerksom på at vedtak om behandling med legemidler uten pasientens eget samtykke kan påklages til fylkeslegen etter reglene i lov om psykisk helsevern § 4-4 syvende ledd. Vedtak i medhold av lov om psykisk helsevern om observasjon eller om tvungent psykisk helsevern kan påklages til kontrollkommisjonen i inntil tre måneder etter at vernet er opphørt. Dette følger av § 3-8 i loven. Kommunelegen, fylkeslegen eller Deres personlige lege vil formentlig kunne gi Dem nærmere opplysninger om klageadgangen.

Dersom De mener at De har vært utsatt for straffbare forhold i forbindelse med behandlingen ved Nordland psykiatriske sykehus, kan De eventuelt innlevere en skriftlig eller muntlig anmeldelse til det stedlige politidistrikt.

Tor-Aksel Busch

Johan Kr. Øydegård
statsadvokat

HELSETILSYNET

I OSLO OG AKERSHUS

Synnøve Fjellbakk Taftø

Unntatt offentlighet:
Offl § 5a, jf fvl § 13

8630 Storforshei

DERES DATO/YOUR DATE

DERES REF / YOUR REF :

VÅR REF / OUR REF
2006/8753 7 FM-H

DATO / DATE:
29.08.2006

VEDRØRENDE DERES HENVENDELSE TIL HELSETILSYNET I OSLO OG AKERSHUS

Helsetilsynet i Oslo og Akershus viser til Deres henvendelse av 5. juli, mottatt her 10. juli.

I henhold til lov om statlig tilsyn med helsetjenesten skal Helsetilsynet i Oslo og Akershus føre tilsyn med alt helsevesen og alt helsepersonell i Oslo og Akershus.

Tilsynsmyndighetene oppretter tilsynssak når den får kunnskap om hendelser som den ut fra sin tilsynsplikt skal undersøke nærmere.

Den som har anmodet om vurdering av pliktbrudd er ikke å anse som part i saken i forvaltningsmessig forstand og kan derfor ikke klage på den avgjørelse som Helsetilsynet i Oslo og Akershus har kommet til.

Det var Nordlandssykehuset som anmodet Helsetilsynet i Oslo og Akershus å vurdere om transporten av Dem 14.11.03/15.11.03 fra Ullevål Universitetssykehus til Nordlandssykehuset var et brudd på forsvarlighetskravet i spesialisthelsetjenestelovens § 2-2.

Verken De eller Nordlandssykehuset er å anse som part i saken og har av den grunn ingen klagerett eller krav på begrunnelse for vedtaket etter forvaltningsloven.

Den som tar opp saken med Helsetilsynet i Oslo og Akershus vil bli informert om utfallet i eget brev, eventuelt med kopi av brev til helsetjenesten eller helsepersonellet. I denne saken fikk Nordlandssykehuset kopi av vårt brev av 08.02.05 til Ullevål Universitetssykehus.

Dette er vanlig saksgang i alle tilsynssaker og ikke noe som bare gjelder i saker som gjelder tvangsinnlagt i psykiatrien.

De fikk tilsendt kopi av vår avgjørelse i saken datert 08.02.05 i vårt brev av 31.05.06. Når det gjelder Deres anmodning om innsyn i Deres journal, må henvendelsen rettes mot den som står ansvarlig for journalen.

Med hilsen

Kristin Utseth Njerve
Seksjonsleder

Cathrine Ørehagen
førstekonsulent/jurist

Saksbehandler: Cathrine Ørehagen ☎ 22 00 38 42

RANA POLITIDISTRIKT
POSTBOKS 454
8601 MO I RANA

DATO 02.04.98
564/98

SYNNØVE TAFTØ
FJELLBAKKEN
8630 STORFORSHEI

F: 08.04.46

BEKREFTELSE PÅ ANMELDT FORHOLD

FORHOLDETS ART : ANM MOT OFF. TJ.MANN (PAR. 116-117)
GJERNINGSDATO/-STED : 31.01.98 MO POLITISTASJON
ANMELDELSNR. : 564/98
SAKEN REGISTRERT VED: RANA POLITIKAMMER
PÅTALEANSVARLIG : NILSSEN, ARNSTEIN
ETTERFORSKER :

DETTE ER EN BEKREFTELSE PÅ AT FORHOLDET ER ANMELDT TIL POLITIET. DET ER IKKE NØDVENDIG Å KONTAKTE POLITIET DERSOM DE IKKE HAR NYE OPPLYSNINGER I SAKEN. POLITIET VIL SØKE Å ETTERFORSKE SAKEN, SLIK AT DEN ER BEST MULIG OPPLYST NÅR AVGJØRELSE TAS. KONTAKTER DE ET FORSIKRINGSSELSKAP I ANLEDNING SAKEN, MÅ DETTE SKRIVET TAS MED. DET ER IKKE NØDVENDIG MED ANNEN BEKREFTELSE FRA POLITIET.

HAR DE ERSTATNINGSKRAV DE ØNSKER PÅTALEMYNDIGHETEN SKAL FREMME I FORBINDELSE MED EN EVENTUELL STRAFFESAK, MÅ POLITIET SNAREST KONTAKTES, MED MINDRE KRAVET BLE INNLEVERT SAMTIDIG MED ANMELDELSEN. DE HAR EN FRIST PÅ TRE UKER FRA I DAG TIL SKRIFTLIG Å DOKUMENTERE KRAVETS STØRRELSE. DE KAN IKKE REGNE MED AT KRAVET TAS MED I STRAFFESAKEN HVIS FRISTEN IKKE OVERHOLDES. ØNSKER DE FRISTEN FORLENGET, MÅ POLITIET KONTAKTES.

DERSOM DE HAR INNLEVERT ANMELDELSEN PÅ VEGNE AV EN ANNEN PERSON, GJELDER DET OVENSTÅENDE OGSÅ HAM/HENNE.

NÅR SAKEN ER FERDIG BEHANDLET, VIL DE FÅ SKRIFTLIG UNDERRETNING OM PÅTALEMYNDIGHETENS AVGJØRELSE.

MED HILSEN

RANA POLITIDISTRIKT

Synnøve Fjellbakk Taftø
8630 Storforshei

15. desember 1998

AVSKREVET

Sosial- og helsedepartementet	
Saksnr.: 98/08993	Dok.nr.: 1
Arkivkode: 539	Dato: 17.12.98
Avd.: ~~HSTR~~ HA-1	Saksbeh.: ~~H7S~~ H7S
U.off.:	

Helseminister,

Når du har studert utredningen om mulige årsaker til voldshandlinger begått av psykiatriske pasienter, kan du da svare på følgende:

Hvor mange av gjerningsmennene har vært utsatt for:

- tvangsinnleggelse etter paragraf 3 eller 5 i lov om psykisk helsevern
- tvangsmedisinering
- medisinske forsøk, herunder utprøving av nye medisiner.

Vet du at:

Den eneste kjente virkning av de medisinske preparater som benyttes i psykiatrien er at individet mister selvkontrollen, både den fysiske (blære, tarm, finmotorikk) og den psykiske (konsekvensanalyse, vurderingsevne, hemninger)?

Personer som utsettes for integritetskrenkelser blir normalt aggressive, og ofte også voldelige?

Vil du sørge for at Norge i likhet med Island får lovforbud mot tvangsinnleggelse og tvangsmedisinering av mennesker som ikke er dømt til innleggelse og behandling på grunn av straffbare forhold?

På forhånd takk for hurtig svar.

SOSIAL- OG HELSEDEP. STATSRÅDEN
MOTTATT 15 DES 1998

Med hilsen

Synnøve Fjellbakk Taftø
Synnøve Fjellbakk Taftø

DET KGL. SOSIAL- OG HELSEDEPARTEMENT

KONTOR: EINAR GERHARDSSENS Plass 3 - TELEFON 22 24 90 90
POSTADRESSE: POSTBOKS 8011 DEP. 0030 OSLO
TELEFAKS: 22 24 95 75

Helseavdelingen

Synnøve Fjellbakk Taftø

8630 STORFORSHEI

KOPI

AVSKREVET

REF.

VÅR REF.

DATO

98/08993 HA1 KRIH/imt

-2

7 .01.99

DERES BREV TIL HELSEMINISTEREN

Sosial- og helsedepartementet viser til Deres brev av 15. desember 1998 som statsråden har anmodet oss besvare på sine vegne. I brevet stiller De spørsmål i tilknytning til innholdet i rapporten om "Drap begått av utilregnelige i årene 1993, - 95 og -96, og innstillingen til Sosial- og helsedepartementet fra Rasmussenutvalget i forbindelse med nevnte rapport.

I innstillingen vurderer utvalget om det har forekommet tilfeller av systemsvikt i helsevesenet, sosialtjenesten, kriminalomsorgen eller andre deler av offentlig tjenesteyting som har vært medvirkende til at tilregnelige har begått alvorlige voldshandlinger. Etersom innstillingen har en noe generell tilnærming, gir den nok ikke uttømmede svar på alle Deres spørsmål. Et eksemplar av rapporten vedlegges.

De stiller videre spørsmål om Helseministeren vil sørge for at Norge får lovforbud mot tvangsinnleggelse og tvangsmedisinering av mennesker som ikke er dømt til innleggelse og behandling på grunn av straffbare forhold.

Regjeringen har i november 1998 fremmet et forslag til ny psykiatrilov for Stortinget. I lovforslaget videreføres en ordning med tvungent psykisk helsevern for mennesker som har en alvorlig sinnslidelse og som for øvrig oppfyller et eller flere tilleggsvilkår, jf §§ 3-3, 3-2 og 3-1. Det åpnes også for behandling uten eget samtykke i de tilfeller dette anses nødvendig, jf § 4-4.

Med hilsen

Hans J. Sandsberg

Kristin Hagen

Vedlegg

Synnøve Fjellbakk Taftø
8630 Storforshei

12. april 1999

Helseminister Dagfinn Høybråten
0030 OSLO

SOSIAL- OG HELSEDEP. STATSRÅDET	
MOTTATT 12 APR 1999	
Sosial- og helsedepartementet	
Saksnr.: 98/08993	Dok.nr.: 3
Arkivkode: 539	Dato: 14.04.99
Avd.: HSTR HA-1	Saksbeh.: DA HJS T.MW
U.off.:	

AVSKREVET

ULOVLIG TVANGSBRUK I PSYKIATRIEN

Jeg viser til min henvendelse av 15.12.98 som du angivelig har bedt dine underordnede å svare på. Det kan opplyses at jeg har fått tilsendt en ganske voluminøs, men fullstendig innholdsløs utredning, men mine spørsmål har jeg fortsatt ikke fått svar på. Jeg planlegger nå en tur til Oslo i slutten av mai og vil i den anledning be om et møte med deg eller en annen fra den politiske ledelse i helsedepartementet. I tillegg til en generell drøfting av ulovlig og menneskerettsstridig tvangsbruk i psykiatrien ønsker jeg å ta opp to konkrete tilfeller der pasienter etter pårørendes eller eget utsagn er blitt overført fra frivillig innleggelse til tvangsinnleggelse. Dersom påstandene medfører riktighet, er de angjeldende personer blitt utsatt for ulovlig frihetsberøvelse.

1. Sveinung Reiakvam, født 10.11.64, ble innlagt ved psykiatrisk institusjon i forbindelse med at hans aldrende adoptivmor ble syk og ikke kunne dra omsorg for ham. Under forespeiling av muligheter til helbredende behandling søkte han senere om overføring til Hjelsetheimen (Opdøl sjukehus). Der er han ikke bare blitt utsatt for en medikamentell behandling som har ført til en klar forverring av hans helsetilstand slik at han nå er fullstendig invalidisert, men også for grov vold som i et tilfelle har ført til varig skade. Dette tilfellet, der Sveinung Reiakvam ble påført en leddskade, ble det ikke skrevet rapport om før adoptivmoren bemerket funksjonshemmingen halvannen måned senere. Dette til tross for at Reiakvam ble sendt til sykehus for behandling bare timer etter at han ble påført skaden, og den pleier som antas å ha forbrutt seg med uprovosert vold mot en hjelpeløs pasient, sykemeldte seg dagen etter hendelsen. Legemsbeskadigelsen fant sted i desember 1996 og saken er fortsatt under påtalemessig behandling. Politiet har, tross overveldende beviser mot sykehuset og dets ansatte, innstilt på henleggelse.

Jeg har sendt sakens dokumenter til Helsetilsynet og forespurt om det ikke påhviler det offentlige en plikt til å sørge for at Sveinung Reiakvam får et tilbud i nærheten av sin adoptivmors bopel på Skodje eller iallfall ved en annen institusjon enn der han er blitt utsatt for grov vold, men verken helsetilsynet eller fylkeslegen i Møre og Romsdal, der brevet ble videresendt, har villet svare meg på dette.

2. Erik Joseph Andersen, født 7. mars 1946, vokste opp i Irland og kom i 1968 til Norge for å forsøke å oppspore sin ukjente far. I den forbindelse ble han av «noen» rådet til å

søke hjelp ved Gaustad, noe han gjorde, etter eget utsagn uten å vite at han dermed la seg inn ved en psykiatrisk institusjon. Senere er han lovstridig blitt overført til tvangsbehandling og han utsettes fortsatt, over 30 år senere, for smertefull og traumatiserende medikamentell «behandling» ved depotinjeksjoner. Klager til fylkeslegen har ikke ført frem og Andersen er ikke blitt gjort oppmerksom på muligheten til å be om rettslig behandling av saken. Jeg finner det nærmest ufattelig at Andersen til tross for den tortur han er blitt utsatt for gjennom 30 år fortsatt er relativt «oppegående», noe som visstnok også forbauser legene på Gaustad.

Jeg har skriftlig bedt om opplysninger fra Gaustad sykehus angående Andersens første tvangsinnleggelse, men jeg har hittil ikke mottatt svar. Når det gjelder Hjelsetheimen, er den holdning jeg har møtt ved telefoniske henvendelser så negativ at jeg ikke ser noen mulighet til samarbeid, hensett også til at sykehuset og dets personale ifølge avisoppslag er under etterforskning for andre grove forbrytelser.

Jeg håper du kan sørge for å få utredet omstendighetene omkring de to ovenfornevnte personers første tvangsinnleggelse ved henholdsvis Opdøl sjukehus og Gaustad sykehus med sikte på å bringe på det rene om forbudet mot å overføre frivillig innlagte til tvangsinnleggelse er blitt krenket, i et eller begge tilfeller. Dersom så er skjedd, ønsker jeg å diskutere med deg eller din representant hvordan du mener at grunnlovens og Den europeiske menneskerettskonvensjonens påbud om erstatning for ulovlig frihetsberøvelse skal gjennomføres i tilfeller som disse. Jeg vil også gjerne diskutere metoder for å forhindre at relativt bagatellmessige feiloppfatninger hos pasienter, pårørende eller helsepersonell fører til tragedier for den enkelte og samfunnet som helhet.

Med hilsen

Synnøve Fjellbakk Taftø

Helsedepartementet

OSLO

GRUNNLEGGENDE RETTSPRINSIPPER VED BEHANDLING UTEN SAMTYKKE

Ifølge forskrift om undersøkelse og behandling uten eget samtykke er denne forskriftens formål «å sikre at behandling som gjennomføres uten pasientens samtykke tar utgangspunkt i pasientens behov og respekten for menneskeverdet, og er forsvarlig og i samsvar med grunnleggende rettssikkerhetsprinsipper».

Etter min oppfatning er det ikke mulig å oppfylle dette formålet medmindre pasienten gis anledning til rettslig prøving av tvangsmedisineringsvedtak før gjennomføring, og/eller at det blir adgang til å få en midlertidig forføyning om at tvangsbehandling ikke skal foretas før det er slått rettslig fast at pasienten er «alvorlig sinnslidende».

Slik situasjonen er i dag er den fullstendig i strid med respekten for menneskeverdet, og forskriftens bestemmelser virker som en hån mot oss som utsettes for et umenneskelig system.

Her er mine erfaringer:

Etter en femminutters observasjon på Oslo legevakt i februar 1994 erklærte dr. Ann Færden at jeg var (er) alvorlig sinnslidende og i 9 dager ble jeg tvangsmedisinert med Haldol på Ullevål sykehus. Jeg ble beltelagt i forbindelse med tvangsmedisineringen og holdt beltelagt i 23 timer. Menneskerettigheter har alltid vært min hovedinteresse og etter erfaringen på Ullevål hadde jeg den kanskje absurde tanke at systemet kan endres innenfra. I årene frem til 2002 ble jeg flere ganger tvangsmedisinert med korttidsvirkende preparater uten at det forelå noe tvangsmedisineringsvedtak. To av disse episodene ble påklaget til Kontrollkommisjonen og jeg fikk medhold begge ganger, men egentlig var jo dette bare slag i luften idet det ikke hadde noen konsekvenser for sykehuset.

I mars 2002 besluttet så dr. Juwamer Mavlud å tvangsmedisinere meg med Cisordinol depot. Klage til fylkeslegen var nytteløs. Jeg anla sak ved Salten tingrett med påstand om at jeg ikke var sinnslidende og begjærte midlertidig forføyning om utsettelse av medisineringen inntil saken var rettslig avgjort. Men sykehuset brød seg ikke om mine rettslige skrift og fem pleiere overmannet meg og satte Cisordinolinjeksjonen med en dose på 200 mg, hvorpå legen reiste på ferie etter å ha beordret en ny injeksjon på 150 mg etter 14 dager. Disse injeksjonene hadde en ødeleggende virkning på meg, bl. a. ble søvnsenteret i hjernen skadet og jeg er senere aldri helt kommet meg. Såvel det underordnede helsepersonalet på sykehuset som min advokat reagerte på virkningene

av den første sprøyten, men legens ordre om en ny injeksjon ble likevel fulgt opp. Min sak med påstand om at jeg ikke er sinnslidende ble avvist med den begrunnelse at det etter norsk rett ikke er anledning til å reise sak med en slik påstand og begjæringen om midlertidig forføyning ble også avvist - lenge etter at tvangsmedisineringen hadde funnet sted. Min advokat tok ut stevning etter tvistemålslovens kap. 33, men stevningen ble trukket da tvangsmedisineringen opphørte umiddelbart da legen kom tilbake fra ferie og kunne konstatere virkningen.

Jeg er senere blitt tvangsmedisinert med depotinjeksjoner i fire perioder. Ved en anledning ble jeg utskrevet av kontrollkommisjonen ved en annen anledning stanset saken fordi det tvungne psykiske helsevern opphørte før saken kom opp. I oktober forrige år kom så min sak om forbud mot tvangsmedisinering endelig opp for tingretten, idet jeg fortsatt var underlagt tvungent psykisk helsevern selv om depotinjeksjonene hadde opphørt. Det var en selsom forestilling. Ved innledningen av rettsforhandlingene gjorde sorenskriveren oppmerksom på at Retten ikke kunne behandle min påstand om at jeg ikke skulle tvangsbehandles med depotinjeksjoner noe som effektivt torpederte de argumenter jeg og min advokat hadde forberedt. Etter min oppfatning er det jo nettopp innholdet av det tvungne psykiske helsevern som skal prøves etter den nye loven. Av prinsipp ble det nedlagt påstand i samsvar med stevningen, med avvísningsskjennelse som resultat. Kjæremål til Lagmannsretten og Høyesterett har ikke ført fram. Det må derfor legges til grunn at det etter norsk rett ikke er adgang til å få prøvet spørsmålet om behandlingstiltak som har vist seg å være nytteløse, eller sågar skadelige, skal forbyes i forhold til den enkelte pasient.

Alle kan ta feil, også psykiatere. For meg virker det som et rettssikkerhetsproblem at tingretten settes med psykiatere som meddommere i saker angående tvungent psykisk helsevern og at journaler og behandlende leges vurderinger ukritisk legges til grunn for avgjørelsen av om en person er «alvorlig sinnslidende» eller ikke. Jeg opplevde det som svært ydmykende når meddommerne tilkjennega at de mente jeg var «adekvat» på grunn av behandlingen, når jeg egentlig er slik til tross for den behandlingen jeg har vært utsatt for.

Jeg er kjent med at Europarådets torturkommisjon har fordømt tvangsmedisinering og at Den europeiske menneskerettskonvensjon tilsikrer enhver behandling av en upartisk domstol når det gjelder den enkeltes rettigheter og friheter. Retten til å unngå helseskadelige «behandlingstiltak» må vel være den mest grunnleggende av alle borgerlige rettigheter. Jeg vil sette pris på en snarlig tilbakemelding om hvordan denne retten er sikret - eller planlegges sikret - hos oss.

Med hilsen

Synnøve Fjellbakk Taftø